

Arrest

nr. 253 686 van 29 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 29 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 december 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 december 2020 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing. Deze is gemotiveerd als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: [S.]

Voornaam: [G.]

Geboortedatum: [xx.xx.1995]

Geboorteplaats:

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Alias [H.S.], geboren op [xx.xx.1990]
[H.S.], geboren op [xx.xx.1990]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 31.12.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 02.11.2015. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal (manipulatie van informaticagegevens) feit waarvoor zij op 17.12.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal (manipulatie van informaticagegevens) feit waarvoor zij op 17.12.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart in haar hoorplicht van 17.12.2020, familie in België te hebben (vader, broer, zus). Artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens beschermt in eerste instantie de familie in de strikte zin van het woord, deze bescherming is heel zelden toepasbaar op andere verwanten, zelf wanneer die een belangrijke rol spelen binnen deze familie. Tussen betrokkene en de leden van haar familie bestaan er geen particuliere banden van afhankelijkheid behalve banden van normale affectie. Het is duidelijk dat het administratief dossier van betrokkene geen enkel bewijs bevat dat deze laatste een familiale cel vormt met een van deze personen. Bovendien zijn er geen onoverbrugbare hindernissen die regelmatige contacten tussen betrokkene en haar familie zouden beletten gezien deze laatste op reguliere wijze het land kan verlaten en er ook terugkeren. Ze verklaart ook 4 kinderen te hebben die bij een pleeggezin leven. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar

(minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Ze verklaart medische problemen te hebben maar zij bewijst haar verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Betrokkene heeft ook geen andere vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld Artikelen 8 en 3 van EVRM zijn niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 62 en 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vermoeden van onschuld en van het hoorrecht.

Zij verstrekt de volgende uiteenzetting bij het middel:

“Eerste onderdeel, wat betreft de motivering en de termijn van drie jaar,

Artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet stelt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De bestreden beslissing verwijst naar het risico op onderduiken. Verzoekster zou niet hebben meegewerkt met de overheden, en zou hebben duidelijk gemaakt zich niet aan een verwijderingsmaatregel te willen houden.

Een inreisverbod van drie jaar wordt gegeven. Dit is het maximum conform artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet. Verwerende partij legt dit op, gezien de maatschappelijke impact van de feiten die doen afleiden dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod nochtans te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek over gaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden ‘eigen aan de omstandigheden van het geval’.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van driejaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Verzoekster wenst op te merken dat zij bij verstek werd veroordeeld (stuk 2). Zij was nog niet op de hoogte van dit verstekvonnis en had derhalve nog niet de kans gehad om zich inhoudelijk te verweren tegen de vordering van het Openbaar Ministerie.

Zij tekende tegen dit vonnis dan ook d.d. 23.12.20 verstek aan via haar raadsman (stuk 3).

Verwerende partij kon hier perfect van op de hoogte zijn bij grondig onderzoek van het dossier van verzoekster. Het getuigt van een onzorgvuldige beoordeling om d.d. 31.12.20 een bijlage 13sexies (en bijlage 13septies) te nemen, terwijl een week voordien verzet werd aangetekend tegen het vonnis d.d. 17.12.18, hetwelk het hoofdargument is voor de oplegging van een inreisverbod van drie jaar.

Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het om een verstekvonnis gaat.

Verzoekster verwijst in deze naar artikel 6 EVRM en het recht op een eerlijk proces.

Verzoekster verwijst meer specifiek naar artikel 6.2 EVRM: "eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt".

Dit vermoeden van onschuld of "presumptio innocentiae" is een rechtstreeks uitvloeisel en een essentieel aspect van het algemeen beginsel van het recht van verdediging.

Er dient een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van driejaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Tweede onderdeel, gelet op het gezinsleven

Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoekster en deze van de Belgische Staat. Deze belangafweging gebeurt niet ten volle.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat tussen betrokkene en de leden van haar familie (vader, broer, zus) geen particuliere banden van afhankelijkheid bestaan. Er zou geen enkel bewijs zijn dat verzoekster een familiale cel vormt met één van de familieleden.

Verzoekster betwist dit ten eerste. Zij is zeer afhankelijk van haar familieleden, dewelke allen een verblijfsrecht hebben.

Indien verwerende partij grondig onderzoek had verricht, had zij kunnen weten dat er ten gevolge van de aanhouding d.d. 13.12.20 een verzoekschrift tot voorlopige invrijheidsstelling conform art. 27 wet voorlopige hechtenis was neergelegd bij de rechtbank van eerste aanleg d.d. 28.12.20 (stuk 4).

In dit verzoekschrift werd gevraagd verzoekster voorlopig in vrijheid te stellen, eventueel onder voorwaarden. Zij zou in afwachting van haar zittingsdatum kunnen verblijven op een vast adres, met name bij haar vader [H.S.], dewelke woonachtig is te [...].

Bij beschikking d.d. 31.12.20 werd geoordeeld dat verzoekster in vrijheid kon worden gesteld, onder voorwaarde dat zij zich zou laten inschrijven op het adres van haar vader (stuk 6). Echter, diezelfde datum verkreeg zij de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft daarenboven een goed contact met haar broer en zus, dewelke eveneens over verblijfspapieren beschikken (stuk 7).

In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat de vier kinderen van verzoekster bij een pleeggezin leven, en dat een uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met haar kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen heeft als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk is.

Het is correct dat de vier kinderen van verzoekster momenteel in een pleeggezin leven. Echter, het is niet omdat de ontwrichting 'minder erg' zou zijn, dat dit geen enorm drastische invloed zal hebben op het leven van zowel verzoekster als haar kinderen.

Zelfs indien verzoekster fouten zou hebben gemaakt, is het niet afdoende zo maar te verwijzen naar de huidige situatie, waarbij de kinderen in een pleeggezin leven. De bestreden beslissing gaat hier ontzettend licht over.

Uiteraard is het de bedoeling van verzoekster om in vrijheid te worden gesteld, en haar rol als ouder ten volle terug op te nemen, wat nu niet gaat omwille van haar detentie.

Louter verwijzen naar het feit dat de kinderen toch al in een pleeggezin leven en online communicatie wel zal volstaan, getuigt van een ontzettend gebrek aan inlevingsvermogen, en wijst op het feit dat er quasi automatisch een beslissing wordt genomen, én maximumduur wordt gehanteerd.

Evenmin wordt rekening gehouden met het feit dat verzoekster in België woonachtig is sedert vierjarige leeftijd! Zij ging hier naar de kleuter-, lagere en middelbare school. Zij woont al ruim twintig jaar in ons land en heeft geen enkele band met haar land van herkomst. Al haar naaste familieleden leven hier en hebben hier verblijfsrecht.

Over deze elementen valt helemaal niets terug te vinden in de bestreden beslissing.

Dit alles had uitgebreid toegelicht kunnen worden, indien verzoekster op een goede en grondige wijze gehoord zou zijn geweest.

Dit is duidelijk niet gebeurd. Zij kreeg in de gevangenis bijvoorbeeld een vragenlijst, dewelke was opgesteld in het Engels. De verwerende partij werd hierover ingelicht (stuk 5).

Gelet op al deze elementen is het duidelijk dat de bestreden beslissing voor onzorgvuldig is te werk gegaan, waardoor geen rekening wordt gehouden met alle nuttige elementen in het dossier, zodat er volgens artikel 8 EVRM een eerlijke balanstoets zou gemaakt kunnen zijn."

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dat ook de terugkeerrichtlijn hier onder valt. Dat het inreisverbod is opgenomen in de terugkeerrichtlijn.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

1. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

2. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-

307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01).

Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt: dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengen-grondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar het eerste middel van haar verzoekschrift.

Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat haar familiale toestand (de affectieve band met haar vader, broer en zus), haar lang verblijf in België, het feit dat zij hier vier minderjarige kinderen heeft, zwanger is, geen banden heeft met haar land van herkomst, en een partner heeft, diende in rekening te worden gebracht.

Daarenboven had zij kunnen toelichten dat er verzet was aangetekend tegen het vonnis waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, en aldus de veroordeling nog niet definitief was, aangezien deze nog inhoudelijk zou betwist worden (in eerste aanleg).

Verder had zij ook kunnen wijzen op het feit dat er een verzoekschrift tot invrijheidsstelling was ingediend, waarbij gevraagd werd aan de rechtbank om voorlopig in vrijheid te worden gesteld op het adres van haar vader, alwaar zij zou kunnen verblijven.

Met al deze omstandigheden is niet (afdoende) rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Verzoekster had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.”

2.3. Gelet op hun verknochtheid worden beide middelen samen behandeld.

2.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster, in de verwijderingsmaatregel waarmee het inreisverbod gepaard gaat, voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.

Vervolgens wordt gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod wordt bepaald op drie jaar. Verweerder wijst erop dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal en manipulatie van informaticagegevens en zij voor deze feiten op 17 december 2018 door de correctionele rechtbank van Antwerpen is veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten is verweerder van oordeel dat verzoekster door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder houdt verder rekening met verzoeksters gezins- en familiale situatie. In zoverre verzoekster wees op de aanwezigheid van haar vader, broer en zus in België, wijst verweerder erop dat artikel 8 van het EVRM in eerste instantie de familie in de strikte zin van het woord beschermt. Gelet op het gegeven dat tussen verzoekster en haar vader, broer en zus geen specifieke banden van afhankelijkheid – los van de normale affectieve banden – bestaan, kan er volgens verweerder niet worden aangenomen dat verzoekster een familiale cel vormt met een van deze familieleden. Er wordt tevens gemotiveerd dat er geen onoverbrugbare hinderpalen blijken die regelmatige contacten tussen verzoekster en haar familieleden in België zouden beletten, nu deze laatsten op reguliere wijze het land kunnen verlaten en ernaar kunnen terugkeren. In zoverre verzoekster verklaarde vier kinderen te hebben die in België in een pleeggezin verblijven, wijst verweerder erop dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met de kinderen. Hierbij wordt er tevens op gewezen dat de mogelijkheid bestaat om contact te houden via telefoon en internet vanuit het land van herkomst en dat er voor de kinderen geen beletsel bestaat om hun moeder te gaan opzoeken in dat land. Verweerder motiveert vervolgens dat verzoekster heeft verklaard medische problemen te hebben, maar zij heeft nagelaten om haar verklaringen met medische attesten te onderbouwen. Gelet op het gebrek aan bewijs kunnen deze elementen een verwijdering volgens verweerder dan ook niet verhinderen. Verweerder is van mening dat een inreisverbod voor drie jaar niet in strijd is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hij concludeert dat in het specifieke geval van verzoekster een inreisverbod voor drie jaar proportioneel is, gelet op het gegeven dat verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om tijdens dit verblijf de openbare orde te schaden en gelet op de voormelde vaststellingen. Hij benadrukt het belang van de immigratiecontrole en van het handhaven van de openbare orde.

Er wordt bijgevolg formeel gemotiveerd waarom wordt overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval.

Voor zover verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk had moeten worden vermeld dat zij op 17 december 2018 werd veroordeeld bij verstek, stelt de Raad vast dat zij geen belang heeft bij dit onderdeel van haar middel. Dit betreft een gegeven waarvan verzoekster wordt geacht zelf reeds kennis te hebben. Deze vaststelling volstaat wat de formele motiveringsplicht betreft.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van formele motiveringsplicht. Zij toont niet aan dat de voorziene (formele) motivering niet afdoende is.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1 als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...].”

Verzoekster betwist niet dat er grond was tot het opleggen van een inreisverbod met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, nu haar in de verwijderingsbeslissing waarmee dit gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Zij betwist dit gegeven niet.

Zoals reeds werd vastgesteld, heeft verweerder verder wel degelijk – en dit aan de hand van de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval – geduid waarom volgens hem in het geval van verzoekster een inreisverbod voor drie jaar is gerechtvaardigd.

Verzoekster houdt onterecht voor dat verweerder uit automatisme een inreisverbod voor de maximum-termijn van drie jaar heeft opgelegd, zonder onderzoek van de specifieke omstandigheden die haar situatie kenmerken. Er kan in de bestreden beslissing duidelijk worden gelezen dat verzoekster wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en dat in het licht van het geheel van de voorliggende omstandigheden zoals deze worden geduid een inreisverbod voor drie jaar proportioneel is. Hierbij wordt onder meer concreet ingegaan op verzoeksters familiale en gezinssituatie. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat er geen evenredigheids- of proportionaliteitsafweging heeft plaatsgevonden. Er wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de belangen van verzoekster niet opwegen tegen de belangen van de Belgische Staat, die onder meer de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde omvatten. Verweerder stelt uitdrukkelijk dat een inreisverbod van drie jaar, gelet op alle gegevens, als

proportioneel dient te worden beschouwd. Er blijkt wel degelijk een individueel onderzoek te hebben plaatsgevonden.

Verzoekster houdt ook onterecht voor dat verweerder om de maximumtermijn van drie jaar op te leggen zonder meer zou verwijzen naar haar strafrechtelijke veroordeling van 17 december 2018. Integendeel heeft verweerder concreet geduid om welke feiten het gaat, met name diefstal en manipulatie van informaticagegevens, en geoordeeld dat, gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, verzoekster door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoekster wijst er verder op dat zij werd veroordeeld bij verstek en dat zij, voor het nemen van de bestreden beslissing, verzet aantekende. Zij vindt het onzorgvuldig van verweerder om, een week nadat zij verzet aantekende, de bestreden beslissing te motiveren met als hoofdargument het verstekvonnis. Zij wijst op artikel 6 van het EVRM en het recht op een eerlijk proces en vestigt specifiek de aandacht op het vermoeden van onschuld.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 6 van het EVRM volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (RvS 13 december 2011, nr. 216.838). Verzoekster kan aldus niet dienstig naar deze bepaling verwijzen.

Wat het vermoeden van onschuld betreft, stelt de Raad ook vast dat dit er niet aan in de weg staat dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een (definitieve) strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Het enkele gegeven dat verzoekster verzet had aangetekend tegen haar veroordeling bij verstek maakte dus op zich nog niet dat verweerder niet reeds kon verwijzen naar de feiten waarvan sprake en op basis hiervan binnen zijn bevoegdheid de volgens hem noodzakelijke maatregelen kon nemen.

De Raad wijst er ook op dat de bestreden beslissing niet zozeer steunt op het verstekvonnis van 17 december 2018, maar wel op het gegeven dat verzoekster feiten pleegde van diefstal en manipulatie van informaticagegevens en dat zij, gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, door haar persoonlijke gedragingen kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hierbij wordt vervolgens inderdaad ook verwezen naar de veroordeling van 17 december 2018 tot één jaar gevangenisstraf.

Er moet worden vastgesteld dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die van aard zijn de vaststelling onderuit te halen dat zij betrokken was bij de vermelde feiten, en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder op de hoogte was van het gegeven dat verzoekster bij verstek was veroordeeld en zij hiertegen verzet had aangetekend, hetgeen de reden was van haar voorlopige invrijheidstelling op datum van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat een en ander op zich verhinderde dat verweerder in haar situatie, op basis van de feiten waarvan sprake, reeds kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod dat onder meer steunt op de betreffende feiten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat zij, door haar gedrag, kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeksters raadsman ter terechtzitting meedeelde dat verzoekster ook na verzet werd veroordeeld voor de vermelde feiten. Haar actuele belang bij haar kritiek omtrent het gegeven dat zij werd veroordeeld bij verstek en verzet aantekende, blijkt dan ook niet.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad van State en de Raad kan het volstaan op te merken dat verzoekster niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar vermelde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

In zoverre verzoekster vervolgens betoogt dat geen correcte '*fair balance*'-toetsing inzake haar recht op eerbiediging van het privé- dan wel gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden, wordt het middel verder beoordeeld in het licht van dit verdragsartikel.

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de bestreden beslissing wordt, inzake het ingeroepen privé- dan wel gezins- en familieleven, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaart in haar hoorplicht van 17.12.2020, familie in België te hebben (vader, broer, zus). Artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens beschermt in eerste instantie de familie in de strikte zin van het woord, deze bescherming is heel zelden toepasbaar op andere verwanten, zelf wanneer die een belangrijke rol spelen binnen deze familie. Tussen betrokkene en de leden van haar familie bestaan er geen particuliere banden van afhankelijkheid behalve banden van normale affectie. Het is duidelijk dat het administratief dossier van betrokkene geen enkel bewijs bevat dat deze laatste een familiale cel vormt met een van deze personen. Bovendien zijn er geen onoverbrugbare hindernissen die regelmatige contacten tussen betrokkene en haar familie zouden beletten gezien deze laatste op reguliere wijze het land kan verlaten en er ook terugkeren. Ze verklaart ook 4 kinderen te hebben die bij een pleeggezin leven. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.”

Verweerder heeft dus rekening gehouden met verzoeksters verklaring dat zij vier kinderen heeft die in België in een pleeggezin verblijven. Hij wijst erop dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar kinderen. Hij geeft aan dat verzoekster vanuit haar land van herkomst via telefoon en internet in contact kan blijven met haar kinderen en niet blijkt dat er voor de kinderen een beletsel bestaat om haar te bezoeken in het land van herkomst.

Er heeft in dit verband dus wel degelijk een beoordeling en belangenafweging plaatsgevonden, zodat verzoekster niet zonder meer andermaal kan stellen dat het inreisverbod voor drie jaar op “*quasi automatische*” wijze zou zijn opgelegd. Het komt verzoekster toe met concrete argumenten het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling aan te tonen.

Verzoekster betoogt dat “*het [niet] is [...] omdat de ontwrichting ‘minder erg’ zou zijn, dat dit geen enorm drastische invloed zal hebben op het leven van zowel verzoekster als haar kinderen*”. Zij betwist niet dat haar kinderen momenteel in een pleeggezin leven, maar stelt dat het “*uiteraard [haar] bedoeling [is] om in vrijheid te worden gesteld, en haar rol als ouder ten volle terug op te nemen, wat nu niet gaat omwille van haar detentie*”.

Op de terechtzitting werd verzoekster uitdrukkelijk gevraagd naar de mate waarin zij nog contact heeft met haar kinderen en op welke wijze het ingeroepen gezinsleven momenteel vorm krijgt. Hierbij werd ook gewezen op een stuk dat aanwezig is in haar administratief dossier, met name een verzoekschrift van 20 juli 2020 strekkende tot erkenning van het statuut van staatloze dat werd ingediend voor een van verzoeksters dochters door de voor dit kind aangestelde voogd. In het feitenrelaas werd hierin gesteld als volgt:

“Verzoekster is op 26 maart 2015 geboren te Milaan, Italië. Haar ouders zijn mevrouw [G.S.] en mijnheer [F.Z.] alias [A.H.].

Verzoeksters moeder, mevrouw [G.S.], verbleef tot 5 december 2016 in de San Vittore-gevangenis te Milaan. Hierdoor verbleef verzoekster reeds sinds begin 2016 (vanaf de leeftijd van 8 maanden) bij haar grootmoeder langs moederszijde in België, [R.S.].

Na haar vrijlaten kwam verzoeksters moeder enkele maanden naar België. Echter, in maart 2017 verdween zij zonder enige aankondiging. Zij liet hierbij verzoekster in de steek, alsook de rest van haar kinderen ([D.S.], [R.S.] en [M.S.]).

Verzoekster verblijft daardoor sinds de leeftijd van 8 onafgebroken maanden in België. Verzoekster werd als baby van 8 maanden door haar vader achtergelaten bij haar grootmoeder in België. Zij heeft sindsdien geen contact meer met hem gehad. Haar moeder zat op dat moment ene gevangenisstraf uit in Italië. Na haar vrijlating kwam zij gedurende korte tijd naar België, om daarna voorgoed te vertrekken. Verzoekster heeft sindsdien geen contact meer gehad met een van haar ouders.

Verzoekster, alsook haar broers en zussen, werden opgevangen door hun grootmoeder, [R.S.], in België. Deze overleed in januari 2018.”

Verzoekster, die werd vertegenwoordigd door haar raadsman, kon niet aangeven dat zij momenteel een daadwerkelijk gezinsleven heeft met haar kinderen, op welke wijze dan ook, en dat zij concrete stappen heeft gezet om het contact met haar kinderen – dat reeds jaren geleden door haar blijkt te zijn verbroken – te herstellen. Verzoekster brengt geen enkel begin van bewijs naar voor dat zij nog enig contact heeft met haar minderjarige kinderen. Haar betoog dat het *“uiteraard [haar] bedoeling [is] om in vrijheid te worden gesteld, en haar rol als ouder ten volle terug op te nemen, wat nu niet gaat omwille van haar detentie”* doet uitschijnen alsof het enkel haar huidige detentie is die maakt dat zij haar rol als ouder niet kan opnemen, hetgeen weinig ernstig is in het licht van hetgeen voorafgaat. Hieruit blijkt net dat verzoekster reeds sinds enkele jaren nalaat haar rol als ouder op te nemen.

In de voorliggende omstandigheden blijkt niet dat de bestreden beslissing concrete gevolgen met zich mee zou brengen voor verzoeksters kinderen. Er blijkt immers al meerdere jaren sprake te zijn van een de facto scheiding, zonder dat blijkt dat er nog contacten zijn. Verzoekster brengt alvast geen concrete gegevens naar voor die hierover anders zouden kunnen doen oordelen of die alsnog vermogen aan te tonen dat zij in de voorbije jaren, op welke wijze dan ook, nog een rol als moeder voor haar kinderen op zich heeft genomen. Haar huidige betoog dat een scheiding van haar kinderen wel degelijk een ernstige ontwrichting voor haarzelf en in het bijzonder haar kinderen met zich mee zou brengen, kan niet overtuigen en lijkt eerder te zijn ingegeven door een miskennen van de concrete feiten in haar zaak waar zij aangeeft enkel omwille van haar huidige detentie haar rol als ouder niet ten volle te kunnen opnemen. Zij brengt ook geen overtuigende gegevens naar voor die erop wijzen dat zij een oprechte en concrete intentie heeft om het contact met haar kinderen te herstellen. Zelfs voor zover dit alsnog het geval zou zijn, blijkt niet dat zij de eerste stappen hiervoor niet kan zetten vanuit haar land van herkomst, bijvoorbeeld via telefoon en internet zoals verweerder aangeeft. Verzoekster toont in haar specifieke geval niet aan dat deze beoordeling *“getuigt van een ontzettend gebrek aan inlevingsvermogen”*. Mocht er vervolgens van beide kanten een wens zijn om het contact te herstellen, toont verzoekster niet aan dat in dit geval haar kinderen zouden zijn verhinderd haar eventueel te bezoeken in het land van herkomst. Ook kan zij vervolgens eventueel een opheffing of opschorting vragen van de bestreden beslissing, op basis van humanitaire redenen.

Verzoekster toont niet aan dat de gedane beoordeling en belangenafweging inzake haar kinderen onzorgvuldig of onredelijk zijn, of deze de *‘fair balance’*-toets niet doorstaan.

In het kader van het hoorrecht verklaarde verzoekster verder uitdrukkelijk dat zij hier geen duurzame relatie heeft. In zoverre zij thans alsnog stelt dat zij hier een partner zou hebben en hieromtrent ten onrechte geen belangenafweging heeft plaatsgevonden, is haar betoog weinig ernstig. Zij kan moeilijk voorhouden dat een belangenafweging diende plaats te vinden inzake een partnerrelatie die zij in België zou hebben, terwijl zij in het kader van de uitoefening van het hoorrecht net uitdrukkelijk verklaarde dat zij hier geen partner in een duurzame relatie heeft. Verzoekster toont actueel ook geenszins aan dat er sprake zou zijn van oprechte en duurzame partnerrelatie die als gezinsleven onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Ook waar verzoekster aangeeft opnieuw zwanger te zijn, blijkt niet dat zij zulks verklaarde in het kader van het hoorrecht, zodat andermaal niet blijkt dat hiermee rekening kon of diende te worden gehouden. Zij duidt ook niet waarom dit afbreuk zou doen aan de gedane beoordeling. Ook op dit punt blijft zij actueel trouwens in gebreke de nodige bewijsstukken voor te leggen.

In zoverre verzoekster zich beroept op een gezins- of familieleven met haar vader, broer en zus, heeft verweerder in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat, zoals dit volgt uit de rechtspraak van het EHRM, de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of deze tussen meerderjarige verwanten enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond

(EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoekster weerlegt de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat de vereiste banden van afhankelijkheid tussen haar en haar vader, broer en/of zus niet voorhanden blijken te zijn, zodat geen beschermenswaardig gezins- of familieleven blijkt. Door erop te wijzen dat zij voorlopig werd vrijgesteld op voorwaarde dat zij zich op een vast adres bij haar vader zou laten inschrijven, toont verzoekster nog niet aan dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsband met haar vader. Een verdere belangenafweging omtrent dergelijk gezins- of familieleven drong zich bijgevolg ook niet op.

Voor zover de banden met familieleden eventueel ook onder de bescherming van het privéleven kunnen vallen, heeft verweerder bovendien nog gesteld dat er geen onoverbrugbare hinderpalen blijken voor verzoekster om bij een verwijdering naar het land van herkomst nog steeds regelmatige contacten te onderhouden met haar familieleden, gezien deze laatsten op reguliere wijze het land kunnen verlaten en er ook naar kunnen terugkeren. Andermaal blijkt dus wel degelijk een concrete beoordeling en belangenafweging. Verzoekster toont niet aan dat deze onzorgvuldig of disproportioneel is.

Voor het overige toont verzoekster niet aan dat zij een beschermenswaardig privéleven zou hebben opgebouwd in België. Zij verklaarde weliswaar tijdens het horen dat zij reeds 21 jaren in België verblijft, maar de stukken van het administratief dossier tonen duidelijk aan dat verzoekster meermaals en voor langere periodes buiten België heeft verbleven. Zij kan dus geenszins zonder meer voorhouden als zou zij de afgelopen 21 jaren steeds in België hebben verbleven. Verzoekster duidt niet welke duurzame sociale of andere banden, los van haar familie, zij in België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Tijdens het horen gaf verzoekster nog aan dat zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, omdat haar kinderen en familie hier verblijven en zij geen familie heeft in het land van herkomst. Op de relatie met haar kinderen werd reeds voldoende ingegaan. Er blijkt verder niet dat verzoekster afhankelijk is van haar familie. Zij geeft blijk van een voldoende zelfstandigheid. Haar kinderen en familie in België hebben verzoekster er in het verleden ook niet van weerhouden in andere landen te verblijven. Het gestelde dat verzoekster op vierjarige leeftijd naar België zou zijn gekomen, staat trouwens geenszins vast. Hieromtrent moet immers worden opgemerkt dat verzoekster, volgens de stukken van het administratief dossier, op zeker ogenblik werd aangetroffen in het bezit van een internationaal paspoort dat aangeeft dat zij zou zijn geboren in 1990, waardoor zij vijf jaar ouder zou zijn geweest bij de komst naar België. Zelfs al wordt aangenomen dat verzoekster sinds jeugdige leeftijd met haar ouders is vertrokken uit het land van herkomst, toont zij nog niet met voldoende concrete gegevens aan dat zij totaal geen banden meer heeft met dit land of van haar niet langer in redelijkheid kan worden verwacht dat zij opnieuw een leven opbouwt in dit land. Zij gaf tijdens het horen aan de Bosnische taal nog machtig te zijn.

Verzoekster toont niet aan dat geen zorgvuldige en redelijke beoordeling en belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.7. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aantoonde dat verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verweerder, op basis van de hem gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Een miskenning van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Een miskenning van het vermoeden van onschuld blijkt evenmin.

2.9. In zoverre verzoekster zich verder beroept op een schending van artikel 41 van het Handvest wordt opgemerkt dat uit de bewoordingen hiervan duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-

372/12, *Y.S. e.a.*, §. 67). Er blijkt dan ook niet dat verzoekster zich dienstig op dit artikel kan beroepen in de huidige procedure.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van het Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel is een gedeeltelijke omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het opleggen van het bestreden inreisverbod wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Verzoekster stelt nooit te zijn gehoord over de bestreden beslissing. Dit blijkt evenwel pertinent onwaar. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster op 17 december 2020 de mogelijkheid heeft gekregen om een vragenlijst in te vullen, waarbij duidelijk werd gewezen op de mogelijkheid dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden gegeven, eventueel met inreisverbod. Verzoekster heeft deze vragenlijst, die in het Nederlands was opgesteld, in het Nederlands ingevuld en heeft aldus wel degelijk de mogelijkheid gehad om alle nuttige informatie aan verweerder over te maken. Zij heeft op de vragenlijst aangeduid dat zij het Nederlands machtig is. Dit blijkt ook uit de vragenlijst zelf, waarin de in het Nederlands gestelde vragen telkens in het Nederlands werden beantwoord. Er werden telkens pertinente antwoorden verstrekt. Verzoekster heeft de ingevulde vragenlijst vervolgens ook ondertekend. In de vragenlijst van 17 december 2020 heeft verzoekster gewezen op de aanwezigheid van haar vader, broer, zus en minderjarige kinderen in België en stelde zij dat zij al 21 jaren in België verblijft. Verder heeft zij op de vraag of zij een duurzame relatie heeft in België 'nee' geantwoord. Zij gaf tevens aan dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, omdat haar familie zich in België bevindt en zij geen familie meer zou hebben in het land van herkomst.

Verzoekster stelt vervolgens dat zij duidelijk niet grondig is gehoord, nu zij in de gevangenis een vragenlijst kreeg die was opgesteld in het Engels. Zij verwijst naar een mail van haar raadsman hieromtrent van 22 januari 2021. Dit betoog van verzoekster lijkt geen betrekking te hebben op het horen van verzoekster op 17 december 2020. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, kreeg verzoekster een vragenlijst in het Nederlands. Mogelijk betreft dit betoog een nieuw horen na het nemen van de bestreden beslissing, getuige ook de datum van de mail. In ieder geval wordt met dit betoog niet aangetoond dat het horen van verzoekster op 17 december 2020, met het oog op het nemen van de

bestreden beslissing, niet correct is gebeurd en verzoekster hierbij niet in de mogelijkheid was alle volgens haar dienstige gegevens die zich konden verzetten tegen een verwijderingsmaatregel, al dan niet met inreisverbod, naar voor te brengen. Er liggen geen aanwijzingen voor dat het horen niet correct zou zijn gebeurd.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Beide middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS